

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ μαρκησία Λατοῦ Μενάϊ, μητέρα τῆς νεαρῆς καὶ φρονιμῆς Ἰωάννας ἤταν ἔτι Λατοῦ Μενάϊ, εὐαίμων ἡν παντοῦν τὴν κόρη της, ὅσο εἶνε ἄκμα ζωντανή, γὰρ νοθεύει τὸν λαὸν τῆς ἀρετῆς γενομένη καὶ καὶ δὲν ἔχει τί μορεὶ ἐν τῆς συμβῆ ἔξωθεν. Ἡ σέβας αὐτῆ τὴν ἀπασχολεὶ διαρκῶς. Ἡ ἀποτυχία τοῦ ἀκοῦ τῆς γῆμο, ποὺ τὴν ἔβαν νὰ περῶν τῆ ζωῆ της Ἰωάννας, τῆς δυναμὸς τὴν ἐπιθυμία νὰ βῆ γὰ τὴν κόρη της ἔταν ἰδιαιτὸν σῆμα.

Ἡ Ἰωάννα εἶνε ὀνειρωχὸς ὄρα, γλυκεῖα, καλόκαρδη, ἀθάνα ὡς ἄγγελος. Πολλοὶ νέοι τὴν τρυφεροῦν, πολλοὶ τὴν ἔχουν ἐζητήσῃ σὲ γάμο, μὰ ἡ μαρκησία ὁρᾷ τὸν ὄρα, θέλει νὰ βῆ τὸν τίλιον ἐξῆρον καὶ ὁ ἔκτοφριος αὐτὸς γεμῶδὸς δὲν ἀγαπᾷ νὰ βρεθῆ. Εἶνε ὁ πολιτικοποιητὸς βαρὺνος Μωρεσκάν. Ἐδραστηριμένη γὰρ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἡμορίας, παίρνει μὴ μέρη τὴν Ἰωάννα στὴν κόρη της καὶ τῆς ἀναγγελλεὶ τὸ εὐχάριστο νέο. Ἡ Ἰωάννα ὄρας ἀντὶ νὰ χορῆ, ληρωμένη, παραδίδεται καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Κατάκληρη ἡ μαρκησία ζητεῖ νὰ μῆν τὴ συμβῆναι. Ἡ Ἰωάννα τῆς ἐμυστραρεῖται τότε ὅτι ἀγαπᾷ, παρὰ τὸν γάμο τὸν ὄρατον ἐγγὺνος τὸ παλαιὸν κίλο λαῖρ στὴν ἐξοχί. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε προσηβημένος ἀπὸ φημιτῶν, μὰ αὐτὸ δὲν ἔρωτὸ τὴν Ἰωάννα νὰ τὸν λατρεῖ καὶ νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε γὰρ γάμο.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπογοητεύεται, μοπαῖται. Ἀκίτητα τρυφερὰ στὴν κόρη της καὶ φέρει αὐτὴν ὡς ποικίαν τὸ καλοκαίρι, ζητοῦνται πησοφίαι γὰρ τὴν ἔρωτὸ τοῦ νέου. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἰωάννα κλείεται στὴν κἀμαρὰ της καὶ διαβᾷ τὰ φλογερά ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ τῆς ἀποκαρσιμένη νὰ μὴ τὸν προδοθῆ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὄρας τὴν ἀγαπᾷ κ' ἔκεινο, πιστὸ καὶ ἄροσώμενα...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συγγῆνος ἀσκόπευε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ κάθῃ τῶρο ὥστε ἡ κόρη της νὰ συμπάθησῃ τὸν κ. Μωρεσκάν.

Δὲν ἦταν καὶ δίσκολο αὐτὸ. Τὸν εἶχε καλέσει μάλιστα στὸ σπίτι, τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς. Ἦταν ἡ ἡ Τρίτη. Κ' ἡ διὰ μέρες ποὺ θὰ μεσολαβοῦσαν ἡν ἀρετὴς γὰρ νὰ παραγορηθῆ ἡ κόρη της καὶ νὰρῶν τὴν πρώτη της ἐγγουσία.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν μητέρα της ἔβαν σὲ κάποιον φιλικὸ τοῦσ σπίτι. Ἡ Ἰωάννα θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ μείνῃ σπίτι. Μὰ ἡ μητέρα της τὴν ἔπεισε νὰ τὴν ἀκολουθῆσῃ.

Ἡ νέα φαινόταν τώρα ἡσυχῆ. Ἐπίσης καὶ ἡ μαρκησία δὲν εἶδεινε καμμία ἀσθηρότητα ἀπέναντι της. Περιμένε ἀπάντησῃ ἀπ' τὸ χορῶ, στὸ ὄπισθον ἔμεινε ὁ νέος. Ἀπ' τὴν ἀπάντησῃ αὐτῆ ἐξητάτο τὸ πᾶν...

Καὶ ἡ ἀκόλουθε ἡμέρας πέρασαν ἡσυχᾶ, ὡς ποὺ ἔφτασε τὸ ἀπόγευμα ποὺ περιμένε νὰ πᾶρ σπίτι ὁ κ. Μωρεσκάν. Τὴν ἡμέρα αὐτῆ ἡ μαρκησία φαινόταν ὑπερβολικὰ νευρική. Τὶ σπᾶτα θε τῆροσε, ὄραγε, ἡ Ἰωάννα ἀπέναντι τοῦ ἐπισκόπου, ἐνὸς τέτοιου ἐπισκόπου.

Μὰ καὶ ἡ Ἰωάννα ἦταν ἔξαιρετικὰ ἀήσυχῆ. Εἶχε δικαίωμα, σκεφτόταν, νὰ δεχθῆ σπίτι καὶ νὰ μιλῆσῃ μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιὰ ἄ της καὶ νὰ τὴν κἀμῃ γυναῖκα του, ἀφοῦ ἡ καρδιὰ ἡ δική της ἦταν δοσμένη;

Δὲν ἦταν προδοσία αὐτὸ ἐναντίον τοῦ ἀγαπημένου της; Ἐνοιοσε τὴν καρδιὰ της βαρεῖα, τὰ μᾶτια της βουρλωμένα, τῆς ἔρχοταν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τρεῖξῃ ἔξω, μακριὰ, πολὺ μακριὰ, κοντὰ σ' ἔκεινον !.

Νόμιζε ποὺ τὸ σπίτι δλοκλήρῃ κἀθοταν στὴν ψυχὴ της. Κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ γύριζε πάνω - κάτω ἀποροφημένη ἀπὸ τίς σκέψεις τῆς...

Ἀκουμποῦσε στοὺς κορμούς τῶν γέρικων δέντρων, κῦτταε μακριὰ, τὸν γαλανὸ ὄρίζοντα καὶ σκεφτότανε...

Θὰ τὸν ἐξεγούσε ποτὲ τὸν πολυαγαπημένον της;

Παντρεύεται ἔτσι εὐκόλῃ ἡ καρδιὰ;

Θὰ γίνοταν ποτὲ γυναῖκα ἐνὸς ἄλλου;

Ἡ μητέρα της ἐμάντευε τὴν ἀγωνία της καὶ ἀφρόντισε νὰ τὴν καθυσοχάρῃ. Τῆς μίλησε λογικὰ καὶ πειστικὰ. Τῆς εἶπε πὺς ἀνεπαρῆγτος τοῦ αἰσθηματῆς της, εἶχε ὑποχρέωσῃ, σὺν καλοσάφην ἄφροσύνην νῆα ποὺ ἦταν, νὰ φανῆ εὐγενική ἀπέναντι τοῦ κ. Μωρεσκάν.

Ἡ Ἰωάννα ἐστῆναξῃ βαθεῖα καὶ τῆς τὸ ὑποσέθηκε...

Θὰ τὸν ἐξεγούσε ποτὲ ; ...

Τὸ ἀπόγευμα ὅσο κλησίαζε ἡ ὄρα ποὺ θάφτανε ὁ κ. Μωρεσκάν, ἡ ἀγωνία τῆς νέας μεγάλωνε. Κ' ὅταν ἔβαν ἀκουσε τὸ κουδοῦνι νὰ χτυπᾷ, ἡ καρδιὰ της σφίχτηκε, σφίχτηκε ὀδυνηρὰ.

Κλεισμένη στὴν κἀμαρὰ της, ἀκουσε τὴν μητέρα της νὰ ὑποδέχεται τὸν ἐπισκόπητῃ μὲ προθυμία καὶ νὰ τὸν ὀδηγᾷ στὴν αἴθουσα.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ κ' ἔβαν ὄρα εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπρὸς τῆς ἡ μητέρα της.

— Ἰωάννα, παιδί μου, τῆς εἶπε, πρέπει νὰρῶθῃς μέσα. Γιὰ μὰ ἀκίμη φορὰ, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ νὰ κρῶνῃς τὸν πόνο σου, νὰ συγκρατῆσῃς τὰ αἰσθημὰ σου καὶ νὰ φανῆς θεία τῆς θεσέως σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου...

— Μὴν ἀνησυχῆς, μητέρα, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Θὰ φροντίσω νὰ μείνῃς εὐχαριστημένη μαζί μου... Ἐπειτα, ψιθύρισε, δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον τοῦ κ. Μωρεσκάν... Δὲν μποῦκαμε κανένα κακό... Δὲν ἔβει τί μοῦ συμβῆναι...

Φόρεσε μὰ ἀπὸ τίς πολυτελέστερες τουαλέτας της καὶ κυτᾷχτηκε στὸν καθρέφτη. Ἦταν ὑπέροχος ὄρα καὶ ἔμεινε εὐχαριστημένη...

Μόλις μῆρες στὴν αἴθουσα συγοδουμένη ἀπ' τὴν μητέρα της κ' ἀντίκρισε τὸν κ. Μωρεσκάν. Ἐνοιοσε χωρὶς νὰ τὸν περῶνῃ, κάποιον ἀπόκριση εὐχαρίστησι. Τὸν φανταζότανε πολὺ διαφορετικὸν ἀπ' ὅτι ἦταν κ' ἔφτασε μὰ μόνῃ ματιὰ γὰρ νὰ τὸν εἶδε καλὰ καὶ νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ χαρακτηρισμὰ του. Τῆς ἔκοψε πολὺ - πολὺ καλὴ ἐντύπωσῃ. Ἡ προκατάληψις ποῦχε ἐναντίον τοῦ γάμῃς διὰ μίας. Κ' ὅταν ἐκείνους σικροῖθηκε καὶ τὴν ἐχορῆτησε μὲ ἀκραν λεπτότητα, ἡ Ἰωάννα ἔνοιοσε καθε τῆς ἐξῆρτικὸ αἰσθημα ἐναντίον τοῦ νὰ ἐξαμῆξεται, νὰ ὀρῆνῃ...

Ἄ Μωρεσκάν ἦταν ψηλοῦ ἀνασηματος, εὐθωστος, ἀλλὰ καὶ κομψὸς καὶ ὄρατος ἄνδρας. Τῆς Ἰωάννας τῆς συνθησιμένης νὰ βλέπῃ σὲ μέρη ποὺ ἐσύγναξε κομρὰ καὶ θηλυροπῆ ἀνθρωπεία, ὄρας ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ τελειοῦ ἀνδρός, τοῦ δυνατοῦ, τοῦ ρωαλιεῦ...

Ἐπειτὰ ἄλλοστε νὰ τοῦ δεῖξῃ βαρῦτητα καὶ ἀδιοφορία;

Ἄ ἄνθρωπο! αὐτὸς, ὁ βαθυπλοῦτος καὶ εὐγενῆς, ὁ κοσμικὸς καὶ ζηλευτὸς ὡς γαμβρὸς, δὲν τῆς εἶχε κάμει κανένα κακό. Τὴν ζητοῦσε μόνον νὰ τὴν κἀμῃ γυναῖκα του.

Ἦταν ἔγκλημα αὐτὸ;

Μήπως ἤξερε τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς τῆς;

Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τίποτα ἡ Ἰωάννα ἀν τοῦ ἐφέρετο εὐγενικὰ καὶ πρόθυμα. Μήπω; ὅτι τοῦ ἔδινε ἔτσι καμμία ὑπόσχεσι; Ἦταν ἔλευθερη ν' ἀγαπᾷ ὅποιον ἠθέλε καὶ νὰ χαρῆτῃ τὴ φιλία τῆς σ' ὅποιον τῆς ἄρεσε... Ἄ πρόσετιθετο συνεπᾶς καὶ ὁ Μωρεσκάν στοὺς τόσους φίλους καὶ θαυμασιῶς τῆς, χωρὶς νὰ λιγοστήνῃ καθόλου ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν ἀρεῶντο νέο ποὺ τόσο ἐλάτρευσε...

Ἄ ὅταν κατέβηκαν στὸν κῆπο κ' ἔμειναν ἐντελῶς μόνον, ὁ Μωρεσκάν, σὺν νὰ ἤξερε τὸν τρυφερὸ μυστικὸ τῆς Ἰωάννας, ὄχιως νὰ τῆς μιλῆσῃ μ' ἀποστραφῆ ἐναντίον τῶν περιορισμῶν τῆς κοινωνίας ποὺ ἐνάνει διὰ ἀνθρώπους διὰ τῆς βίας, χωρὶς ν' ἀγαπιόταναι, χωρὶς νὰ τοῦσ φωνᾷ ἂν δὲν κἀρῶν στὴν καρδιὰ τοῦσ κανένα τρυφερὸ ἐρωτικὸ μυστικὸ.

Ἡ Ἰωάννα συγνῆθηκε ἀπ' τὰ λόγια του.

— Συμφωνεῖται λοιπὸν, τοῦ εἶπε, ὅτι διὰ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ παντρεύονται ἂν δὲν ἀγαπιόνται τελλὰ;

— Ἀπολύτως, δεσποινίς.

— Δὲν νομῆξετε καὶ ὅστις πὺς πρέπει κανεὶς στὶς περιστάσις αὐτῆς ν' ἀκούῃ πρώτῃ τῆ φωνὴ τῆς καρδιᾶς τοῦ ἔπειτα τοὺς γονεὺς του;

(Ἀκολουθεῖ)

